

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **I. B.**, zastoupeného JUDr. Františkem Mozgou, advokátem se sídlem Špitálka 41, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2006, č. 111, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2009, č. j. 5 Ca 86/2008 – 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 111. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18. 12. 2003, č. SJMK-2527/2003, kterým byl žalobce podle § 55 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Police České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle § 4 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 a § 3 nařízení vlády č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, dnem 1. 1. 2004 zařazen do 7. platové třídy, funkce 3. 2. 1, policejní inspektor podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., kterým se stanoví katalog prací a kvalifikační předpoklady a kterým se mění nařízení vlády o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů.

V této věci již rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 5 Ca 34/2006 - 52, jímž zrušil rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 111, a rozhodnutí ředitele Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje ze dne 18. 12. 2003, č. SJMK-2527/2003, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 2. 2008, č. j. 3 Ads 10/2008 - 78, zrušil napadený rozsudek a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že Městský soud v Praze pochybil,

jestliže jako rozhodné kritérium pro žalobcovo zařazení do 8. platové třídy, funkce policejní inspektor 3.2.1., podle přílohy k nařízení vlády č. 469/2002 Sb., posuzoval stěžovatelovo využívání technických prostředků nebo pomůcek, které může podle náplně služební činnosti ze dne 8. 1. 2004 při výkonu služby používat. Podle dikce odst. 1 charakteristiky 8. platové třídy právní úprava počítá s jejich možným využíváním. Oproti tomu při plnění základních úkolů policie podle charakteristiky 7. platové třídy není možnost využívání přidělených technických prostředků a pomůcek zmíněna. Neznamená to však, že by policista zařazený v 7. platové třídě při plnění základních úkolů policie přidělené technické prostředky a pomůcky nevyužíval. Podle Nejvyššího správního soudu se jedná o obecné či běžné technické prostředky a pomůcky, které slouží jak k plnění základních úkolů policie, tak i případnému odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie v blokovém řízení, proto policista zařazený v 7. platové třídě nepochybně též využívá tyto základní technické pomůcky a prostředky. Policista zařazený v 8. platové třídě může navíc využívat speciální technické prostředky a pomůcky, a to v rámci odhalování, objasňování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie. Podle Nejvyššího správního soudu je důvodem pro zařazení žalobce do 7. platové třídy zejména jeho činnost v souvislosti s přestupky v blokovém řízení. Přidělené technické prostředky a pomůcky žalobce používá při odhalování a vyřizování přestupků svěřených do působnosti policie, a to pouze v rámci blokového řízení. Přisvědčení argumentaci žalobce by vedlo k absurdním závěrům, že policista zařazený v 7. platové třídě by nemohl používat žádné přidělené technické prostředky a pomůcky, čímž by zřejmě nemohl vyřizovat přestupky v blokovém řízení, neboť při absenci běžných technických prostředků a pomůcek by přestupek nemohl být spolehlivě zjištěn.

Městský soud v Praze, vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 1. 4. 2009, č. j. 5 Ca 86/2008 - 95, tak, že žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Jak již konstatoval ve zrušeném rozsudku ze dne 31. 10. 2007, žalobci není svěřováno kvalifikovanější objasňování a vyřizování přestupků, jeho zařazení, pokud jde o nejnáročnější práci, kterou má žalobce vykonávat, proto odpovídá 7. platové třídě. Současné využívání přidělených technických prostředků není podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu činností, která by představovala druh práce ve smyslu ust. § 4 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., a není proto důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy.

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že napadený rozsudek vychází, avšak pouze v určité rovině, ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 3 Ads 10/2008 - 78. Nejvyšší správní soud se vyjádřil pouze k posouzení právní otázky, zda využívání přidělených technických prostředků a pomůcek je či není samo o sobě důvodem k zařazení žalobce do 8. platové třídy. V žádném případě však nerozhodl o tom, zda stěžovatele má či nemá být zařazen do 8. platové třídy.

Stěžovatel poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2008, č. j. 8 Ca 336/2008 - 111, jímž soud ve skutkově zcela totožném případě zrušil rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění neobsahovalo charakteristiku činností žalobcem skutečně vykonávaných, a dále zda činnost, kterou vykonával kromě blokového řízení při řešení přestupků podléhá zařazení do 8. platové třídy. Skutkově shodným případem se pak zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne

23. 4. 2008, č. j. 3 Ads 11/2008 - 73, kde dospěl k závěru, že Městský soud opomenul zcela zásadní vadu správních rozhodnutí, a to jejich nepřezkoumatelnost. Ze správního spisu totiž vyplývá totožný výčet činností žalobce před přijetím nařízení vlády č. 330/2003 Sb., v jehož důsledku došlo k přechodu na šestnáctitřídní platový systém, jakož i po něm. Podle Nejvyššího správního soudu pak stále zůstává nezodpovězena otázka, na základě čeho se žalovaný rozhodl považovat práci vykonávanou žalobcem napříště za příslušející do 7. platové třídy, když za týchž skutkových i právních okolností ji dříve považoval za náležející do 8. platové třídy.

Stěžovatel má za to, že vzhledem k odlišnému rozhodování soudu ve skutkově naprosto totožných případech dochází ke zjevnému popření principu právní jistoty a k eliminaci zásady předvídatelnosti práva. Dále poukázal na skutečnost, že po vydání již zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 336/2008 - 111, vydal ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 18. 3. 2009 rozhodnutí, jímž byl žalobce ke dni 1. 1. 2004 zařazen do 8. platové třídy. S ohledem na toto rozhodnutí se stěžovatel domnívá, že dochází k jeho diskriminaci ze strany žalovaného. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2009, č. j. 5 Ca 86/2008 - 95, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný.

V projednávané věci rozhodl Městský soud v Praze znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem a v tomto novém rozhodnutí se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V kasační stížnosti stěžovatel nenamítá, že by se soud tímto závazným právním názorem neřídil, tvrdí pouze, že vyslovený závazný právní názor nepokrývá celou šíři rozhodování. Toto stěžovatelovo tvrzení však neodpovídá skutečnosti.

Nejvyšší správní soud se podrobně zabýval především otázkou využívání technických prostředků nebo pomůcek, neboť právě její řešení Městským soudem v Praze žalovaný zpochybnil. Z odůvodnění rozsudku současně vyplývá jeho názor, že stěžovatel byl správně zařazen do 7. platové třídy. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že vyřizování přestupků na úrovni blokového řízení je podle katalogu prací zařazeno do 7. platové třídy, stěžovateli není náplní práce svěřováno kvalifikovanější objasňování a vyřizování přestupků, protože v této záležitosti by jeho zařazení odpovídalo této platové třídě. Tato skutečnost nebyla mezi stranami sporná, žalovaný nesouhlasil pouze s tím, jak Městský soud v Praze uvážil ohledně zohlednění využívání technických prostředků nebo pomůcek.

Argumentace stěžovatele, že správní soudy rozhodovaly ve skutkově shodných případech odlišně, je v této fázi řízení zcela nepřipadná, neboť v projednávané věci bylo podstatné právě to, že Městský soud v Praze ve svém rozsudku respektoval výše uvedený závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost je tedy nepřijatelná ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. listopadu 2009

Vlašín

JUDr. Jaroslav
předseda senátu